

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/94/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112011545
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112011545.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. novembra 2015 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry v Trenčíne a obžalovaného

U.. J. K.

nar. XX.XX.XXXX, G., ČR, trvale bytom L. č. XX, J. J.,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 3T/133/2012-240 zo dňa 19.06.2014 a takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 2) Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný U.. J. K.

u z n á v a v i n n ý m , že

dňa 16. novembra 2011 v čase o 13.30 hod. viedol ako vodič osobného motorového vozidla zn. I. XXX V., C.: J.-XXV. po ceste I/XX na ulici M. R. K. v J. v smere na Y., kde pred ním v ľavom jazdnom pruhu odbočovalo vozidlo vľavo na ulicu D., a následne vodič K. pokračoval so svojim vozidlom priamo v smere jazdy, pričom sa plne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke a nedal prednosť chodkyni - poškodenej O. E., trvale bytom J., E. XXXX/XX, ktorá vstúpila na vozovku a v tom momente prechádzala cez priechod pre chodcov z pohľadu jazdy vodiča K. sprava, na čo v ľavom jazdnom pruhu došlo k stretu pravej časti vozidla vodiča K. s poškodenou, následkom čoho poškodená spadla na vozovku, pričom poškodená utrpela poranenie v podobe zlomeniny III., IV. a V. predpriehlavkovej kosti vpravo bez posunu, a toto si vyžiadalo obmedzenie na bežnom spôsobe života počas liečby v sadrovej fixácii odo dňa 16.11.2011 do dňa 28.12.2011, t. j. v trvaní 42 dní, rovnakú dobu trvala liečba v odbornej ambulancii a práceneschopnosť poškodenej trvala od 16.11.2011 do 12.02.2012, čím vodič K. porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c), písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov,

t e d a inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, pričom taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti

č í m s p á c h a l

prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Tr. zák.

z a t o s a o d s u d z u j e :

podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. a § 56 ods. 2 Tr. zák. k peňažnému trestu vo výške 1.200 Eur (jedentisícdvesto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. je obžalovaný povinný nahradiť poškodenej K. Y., D. pobočka I., X. dF. XX, I. škodu vo výške 188,20 Eur (jednostoosemdesiatosem eur a dvadsať centov).

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. sa poškodená O. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. L. E. XXXX/XX J. odkazuje s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

II. Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Obžalovaný IE. J. K. bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 3T/133/2012-240 zo dňa 19.06.2014 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Bol za to odsúdený na peňažný trest 300 € a zároveň mu bol uložený pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu náhradný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka. Podľa § 287 ods. 1, 2 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný k povinnosti nahradiť poškodenej K. škodu vo výške 188,21 € a podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená O. E. odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku hneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásili odvolania prokurátor a to do výroku o vine a treste a taktiež obžalovaný do výroku o vine a treste, ako aj náhrade škody. Podľa názoru prokurátora súd prvého stupňa pochybil, pokiaľ uznal obžalovaného za vinného iba z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. Oproti podanej obžalobe zmiernil právnu kvalifikáciu skutku, pričom tieto závery súdu prvého stupňa nezodpovedajú zistenému skutkovému stavu. Pokiaľ súd v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku výslovne konštatoval, že poškodenej bola spôsobená ťažká ujma na zdraví a obžalovaný sa plne nevenoval vedeniu vozidla, nesledoval situáciu v cestnej premávke a nedal prednosť chodkyňi - poškodenej, ktorá vstúpila na vozovku cez priechod pre chodcov z pohľadu jazdy obžalovaného sprava, jednoznačne mal byť uznaný vinným aj podľa ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 Tr. zák. Nad rámec porušenia vyššie uvedených povinností vodiča prokurátor poukazoval na to, že predmetný úsek je možné označiť ako nehodový úsek so zvýšeným výskytom chodcov vzhľadom na blízkosť veľkého nákupného centra A., obžalovaný videl a zaregistroval skupinu chodcov za križovatkou vpravo, ktorí chceli prejsť na druhú stranu, priechod pre chodcov bol riadne označený vodorovným aj zvislým značením, poškodená nepredstavovala pre obžalovaného náhlu prekážku z technického hľadiska, pretože tento ju mal možnosť vidieť už pri vstupe na vozovku. Ďalej prokurátor namietal, že pokiaľ sa týka výroku o treste je odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, pretože nie je zrejmé, prečo neukladal obžalovanému aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá, že súd pochybil a nesprávne vyhodnotil aj pomer a mieru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, keď konštatoval, že obžalovaný viedol pred spáchaním skutku riadny život, nakoľko tento bol od roku 2004 až do roku 2011 6-krát priestupkovo sankcionovaný. Napokon súd nesprávne zvolil výmeru peňažného trestu, keď obžalovanému uložil tento trest len vo výške 300 €. Domáhal sa preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine ako aj treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol v intenciách podaného odvolania.

Obžalovaný v písomných dôvodoch podaného odvolania namietal v prvom rade pochybenia prípravného konania, kde vytýkal, že k dopravnej nehode došlo dňa 16.11.2011 a už v čase nahlásenia dopravnej nehody nebolo sporné, že jediným účastníkom dopravnej nehody, ktorý mohol spôsobiť zranenie poškodenej, mohol byť len obvinený, vzhľadom na relatívnu jednoduchosť celej

kolízie, do ktorej neboli podľa obvineného a poškodenej involvovaní žiadni ďalší účastníci premávky. Už v samotnom zázname z dopravnej nehody sa konštatuje, že zodpovedným subjektom je obvinený a aj sa konštatuje, k akým porušeniam dopravných predpisov z jeho strany došlo. Podľa názoru obhajoby, minimálne dňa 06.12.2011, keď bolo rozhodnuté o začatí trestného stíhania, boli splnené všetky podmienky pre vznesenie obvinenia. Na takýto postup zaväzuje policajta ustanovenie § 206 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia. Až týmto momentom má obhajca obvineného možnosť využiť v prospech obvineného všetky inštitúty tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 44 a nasl. Tr. por. Obvinený na tento chybný postup upozorňoval policajta už vo svojom písomnom podaní zo dňa 15.02.2012 a napriek tomu nedošlo k žiadnej náprave a všetky vyšetrovacie úkony, najmä výsluch poškodenej, rekonštrukcia dopravnej nehody, ako aj znalecké dokazovanie prebehlo tak, že obvinenému nebolo vznesené obvinenie, a preto sa týchto úkonov nemohol zúčastniť obhajca. Takto získané dôkazy nemajú charakter dôkazov v zmysle Trestného poriadku a nie je možné ich použiť ako dôkaz a nemôžu slúžiť ako podklad pre rozhodnutie. Ďalej obhajoba namietala nedostatky zdôvodnenia rozsudku, najmä pokiaľ ide o správnosť záverov znaleckého posudku U.. G., pričom súd sa nevyrovnal s obhajobou obžalovaného, pokiaľ ide o znalecký posudok U.. G., kde sa súd obmedzil len na konštatovanie, že sa nestotožnil so závermi posudku tohto znalca. Medzi týmito dvomi znaleckými posudkami ide o dva zásadné rozdiely, keď U.. G. vychádzal z rýchlosti pohybu motorového vozidla obvineného 35 až 40 km/h (omylom je tu napísaná rýchlosť pohybu motorového vozidla 5 km/h, čo je nereálne, aby sa vozidlo takouto rýchlosťou do križovatky pohybovalo a vôbec, aby došlo k zrazeniu poškodenej), no obidva posudky sa rozlišujú najmä v tom, ako a kedy mal vodič povinnosť zareagovať. Podľa U.. G., povinnosť vodiča reagovať na pohyb poškodenej bol až v momente, keď sa nachádzala cca 0,8 m na priechode a podľa U.. G. mal obvinený povinnosť reagovať na poškodenú momentom, keď ju zahliadol stáť na okraji chodníka. S poukazom na závery znalcov sa potom nemožno stotožniť s konštatovaním súdu prvého stupňa, podľa ktorého na skutočnosť, že sa obvinený blížil na priechod pre chodcov, mal reagovať zvýšenou pozornosťou, čo nespravil. V prvom rade poukazuje na skutočnosť, že nebola predmetom dokazovania otázka výhľadu na obe strany priechodu, obvinený z pravej strany priechodu videl, že na chodníku sú chodci stojaci a čakajúci na možnosť bezpečne prejsť na druhú stranu, ktorí však vyhodnotili situáciu tak, že nie je možné prejsť a dávali obžalovanému prednosť. V tom čase už platila novela cestného zákona, podľa ktorej nemohli chodci jednotlivito vstupovať na priechod, aby mali prechádzať v hlúčkoch. Obžalovaný preto neporušil žiadnu povinnosť vyplývajúcu z cestného zákona, pretože chodci stojaci na pravej strane mu dávali prednosť. Obžaloba nespochybnila správnosť záveru znaleckého posudku U.. G., ktorý bol predložený obhajobou a rovnako ani Ing. G., ktorý vypracoval znalecký posudok na základe požiadavky policajta, netvrdil, že závery znaleckého posudku predložené obhajobou nie sú správne. Súd mal teda zvoliť postup podľa § 146 Tr. por. a do veci pribrať iného znalca. Napriek vyššie uvedeným argumentom, oba znalecké posudky vrátane ich doplnkov, majú z hľadiska dokazovania len malú hodnotu. Všetky závery vychádzajú iba z predpokladov, pretože z ničoho nevyplývajú nejaké stopy, ktoré vznikli po nehode, ani poškodená nevedela uviesť, kde presne došlo ku stretu, na mieste neboli žiadne brzdné stopy, teda že v predmetnej veci znalci nemali k dispozícii žiadne exaktné údaje, z ktorých by mohli jednoznačne vychádzať a jednoznačne ustáliť pohyb a správnosť jazdy poškodenej a tým pádom aj jednoznačne ustáliť jeho vinu. Súd mal vyhodnotiť dôkaznú situáciu za nedostatočnú, aby bolo možné uznať jednoznačne vinu obžalovaného a mal ho teda v plnom rozsahu spod obžaloby oslobodiť, alternatívne mal stanoviť ďalšieho znalca, ktorý ale prioritne mal zodpovedať otázku, či z vykonaných dôkazov sa dá jednoznačne určiť skutkový priebeh deja - dopravnej situácie, keďže podľa názoru obhajoby doterajšia dôkazná situácia závery o vine obžalovaného neumožňuje.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napádaných výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že dôvodné je len odvolanie prokurátora. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd na podklade podaných odvolaní preskúmal všetky výroky napadnutého rozsudku ako aj konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo, pričom dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal v predmetnej trestnej veci všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy, dokonca aj nad rámec

dokazovania potrebného k rozhodnutiu - týka sa to znaleckého dokazovania z odboru dopravy a správne ustálil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. K obhajobou vytykanému procesnému postupu orgánov činných v trestnom konaní ohľadne neúmernej doby medzi začatím trestného stíhania vo veci a vznesením obvinenia obvinenému senát odvolacieho súdu uvádza nasledovné. Je faktom, že k dopravnej nehode došlo dňa 16.11.2011 a ako vodič motorového vozidla ako aj osoba poškodenej boli orgánmi činnými v trestnom konaní stotožnené, pričom vo veci podľa § 199 ods. 1 Tr. por. bolo trestné stíhanie začaté uznesením povereného príslušníka PZ dňa 06.12.2015. Je však potrebné si uvedomiť, že trestné stíhanie bolo začaté pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák. - teda spôsobenia ľahkej ujmy na zdraví, keď ešte dĺžka liečenia a práceneschopnosti poškodenej neboli ustálené a pre vznesenie obvinenia pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák. bolo potrebné vyhodnotiť, či vodič motorového vozidla porušil dôležitú povinnosť, resp. bez tejto podmienky, či zranenie poškodenej má charakter ťažkej ujmy na zdraví. Účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Tr. por. je, aby orgány prípravného konania mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. V predmetnej trestnej veci orgány činné v trestnom konaní postupne zhromaždili také dôkazy, ako výpovede účastníkov dopravnej nehody, listinné a vecné dôkazy - záznam o dopravnej nehode, zápisnicu o ohliadke miesta dopravnej nehody, plánok a fotodokumentáciu miesta dopravnej nehody, lekárske správy, na základe ktorých bolo možné podľa názoru odvolacieho súdu vodičovi motorového vozidla U.. J. K. vzniesť obvinenie. Podľa názoru odvolacieho súdu doba do vznesenia obvinenia bola síce neúmerne predĺžená z dôvodu vypracovávania znaleckého posudku z odboru dopravy a skutočne ani obvinenému ani obhajcovi, ktorí v tomto čase ešte nevystupovali v týchto procesných postaveniach, nebola daná možnosť vzniesť prípadné námietky, resp. vyjadriť sa k dokumentom, ktoré tvorili podklad znaleckého skúmania. Na druhej strane však odvolací súd uvádza, že pre rozhodnutie vo veci samej nebolo potrebné priberať znalcov z odboru dopravy a už vôbec nie vychádzať z ich znaleckých posudkov.

V poslednej dobe sa stalo pravidlom najmä v doprave, ku všetkým aj banálnym nehodám, ktoré sú jednoznačné a jasné a už vôbec nie zložité na posúdenie, domáhať sa znaleckého dokazovania, ktoré častokrát neúmerne predĺži trestné konanie. Samotný obhajca v dôvodoch odvolania v jeho úvode vyhodnotil prípad ako relatívne jednoduchý. S týmto sa jednoznačne stotožnil aj odvolací súd a pri svojom rozhodovaní neprihliadal k záverom ani jedného znaleckého posudku. Znalecké dokazovanie podľa § 142 ods. 1 Tr. por. prichádza do úvahy len vtedy, ak sa na objasnenie skutočnosti dôležitej pre trestné konanie vyžadujú odborné znalosti a objasňovaná skutočnosť je zložitá. V prípadoch dopravných nehôd, kde technický priebeh dopravnej nehody nie je zložitý a ani právne vyvodenie trestnej zodpovednosti konkrétneho účastníka dopravnej nehody nie je zložitý, nie je potrebné znalecké dokazovanie, čo je aj predmetný prípad U.. J. K..

Tak v prvom rade členom odvolacieho senátu je miesto dopravnej nehody dôverne známe, pretože ním prechádzajú denno-denne a druhým dôvodom je to, že obidva znalecké posudky vychádzali len z predpokladov, pretože pre vypracovanie relevantných záverov nemali k dispozícii akékoľvek vstupné údaje z miesta činu. Dokonca znalci vyslovili nepochopiteľný záver, že poškodenej chodkyňa nevenovala pozornosť situácii v cestnej premávke, hoci táto vo výpovediach uviedla, že predtým, ako vstúpila na priechod pre chodcov, pozrela vpravo - smerom od Žiliny nič nešlo, resp. žiadne vozidlá ju neohrozovali a z ľavej strany videla dodávku, ktorá spomaľovala a tak správne vyhodnotila situáciu, že ju buď vodič púšťa, resp. bude odbočovať doľava. Je samozrejme v takejto situácii predpokladať, že aj ďalšie autá idúce v tom istom jazdnom pruhu za ním budú na takúto situáciu reagovať a spomaľovať. Ani členom odvolacieho senátu potom nie je jasné, čo ešte podľa znalcov mala chodkyňa urobiť pre to, aby mohla vstúpiť na priechod pre chodcov. A už vôbec nie je možné vyvodzovať jej spoluvinu z toho, že na priechod vstúpila sama a nie v skupinke tak, ako to namietala obhajoba. Niektorí zo skupinky chodcov čakajúcich na chodníku predsa musí vstúpiť ako prvý na priechod a nezodpovedá za to, keď sa ďalší k nemu nepridajú. Asi by mal ten prvý podľa obhajoby tým ostatným zaveliť, aby išli za ním.

Obžalovaný jednoznačne porušil ako vodič motorového vozidla ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) a písm. f) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, pretože sa plne nevenoval vedeniu vozidla tak, ako to vyžadovala situácia v cestnej premávke a nedal prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku. Každý iný vodič by spozornel a zložil nohu z akceleračného pedálu, keby vozidlo idúce v jeho jazdnom pruhu odbočovalo doľava a za križovatkou v smere jazdy by sa nachádzal priechod pre chodcov vodorovne aj zvislo vyznačený, s na chodníku postávajúcou skupinou chodcov tak, aby v prípade

potreby mohol vozidlo ihneď ubrzdíť. Ako to vyplýva z plánu a fotodokumentácie, predmetná križovatka dáva veľa priestoru pre takýto manéver. Obžalovaný, hoci o tejto situácii vedel, pokračoval v jazde takým spôsobom, že k stretu s poškodenou chodkyňou došlo dokonca v ľavom jazdnom pruhu v smere jeho jazdy, pričom pravý jazdný pruh, cez ktorý musela poškodená prejsť je široký 4,3 m. Senát odvolacieho súdu uvádza, že na vyššie uvedené technické aspekty dopravnej nehody neboli potrebné osobitné odborné znalosti a postačovali všeobecné znalosti vodičov, resp. účastníkov cestnej premávky, ktoré ako orgány činné v trestnom konaní, tak aj súd majú. Preto senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že posudzovanú dopravnú nehodu bolo možné objasniť (technicky aj právne) na základe výpovedí obvineného a poškodenej (inak po vznesení obvinenia zopakovaných) a listinných a vecných dôkazov ako je záznam o dopravnej nehode, zápisnica o ohliadke miesta dopravnej nehody, plánok a fotodokumentáciu miesta dopravnej nehody a lekárskeho správ a nie je potrebné žiadne ďalšie znalecké dokazovanie z odboru dopravy tak, ako sa toho domáhal obžalovaný svojím odvolaním.

Po ustálení skutkového stavu však súd prvého stupňa pochybil, pokiaľ konanie obžalovaného právne kvalifikoval iba podľa ustanovenia § 157 ods. 1 Tr. zák. Podľa názoru odvolacieho súdu vyššie uvedené pochybenia obžalovaného ako vodiča motorového vozidla vo svojom súhrne jednoznačne zakladajú zodpovednosť v zmysle ustanovenia § 138 písm. h) Tr. zák., teda že predmetného skutku sa dopustil závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti. Súd prvého stupňa síce v dôvodoch rozsudku uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe za porušenie dôležitej povinnosti treba pokladať len porušenie takej povinnosti, ktorá má spravidla za následok usmrtenie alebo spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví. Význam porušenia ktorejkoľvek povinnosti vodiča priamo závisí od konkrétnej dopravnej situácie. Práve nedanie prednosti chodcovi, ktorý vstúpil na priechod pre chodcov má vo väčšine prípadov súdom prvého stupňa uvedené následky, a preto odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo súd túto zásadu pri svojom rozhodovaní neakceptoval.

Vzhľadom na toto pochybenie odvolací súd zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu a keďže nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené závery obžalovaného Ing. J. K. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Tr. zák., pretože tento inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, pričom taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti.

Pri ukladaní trestu sa odvolací súd riadil predovšetkým tým, že obžalovanému na rozdiel od odvolacích námietok prokurátora priznal poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu vo vedení riadneho života. Odvolací súd nepovažoval postihy obžalovaného v minulosti iba za priestupky v doprave popri dobe jeho vlastníctva vodičského oprávnenia a množstve najjazdených kilometrov za takú okolnosť, ktorá by vylučovala prisúdiť mu záver o vedení riadneho života. Na druhej strane však pre splnenie účelu trestu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. sa peňažný trest na spodnej hranici vo výmere 300 € tak, ako ho uložil súd prvého stupňa, javil byť odvolaciemu súdu príliš mierny a to aj vzhľadom na okolnosti prípadu a spôsobený následok. Podľa názoru odvolacieho súdu by uložený trest mal páchatel'a citeľnejšie postihnúť, a preto uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 1.200 € a pre prípad jeho úmyselného zmarenia mu uložil náhradný trest odňatia slobody na jeden rok. Odvolací súd veľmi zvažoval u tohto obžalovaného aj uloženie trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá, tak ako sa toho domáhal prokurátor vo svojom odvolaní a to najmä pre odmietavý postoj obžalovaného priznať si pochybenie pri riadení motorového vozidla, ktorý vyplýva najmä z dôvodov jeho odvolania. Senát odvolacieho súdu napokon upustil od uloženia tohto trestu, pretože nepovažoval za účelné prevychovávať obžalovaného výkonom takéhoto trestu po uplynutí štyroch rokov od spáchania skutku.

Napokon odvolací súd rozhodol aj o nároku poškodených na náhradu škody tak, že poškodenej K. Y. priznal nárok na náhradu škody vo výške 188,21 €, pretože táto si škodu riadne a včas vyčíslila, o jej nároku súd nepochyboval, a preto obžalovaného podľa § 287 ods. 1, 2 Tr. por. zaviazal k náhrade tejto škody. Pokiaľ ide o poškodenú O. E., táto uplatnený nárok škody vo výške 200 € bližšie nevyšpecifikovala ani neodôvodnila, a preto ju odvolací súd v zmysle § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Z uvedených dôvodov považoval preto odvolací súd odvolanie prokurátora pokiaľ sa týka výroku o vine a sčasti výroku o treste za dôvodné a týmto rozsudkom o ňom rozhodol. Na druhej strane

odvolanie obžalovaného s poukazom na dôvody tohto rozhodnutia nepovažoval za dôvodné a toto podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.